

verden for sig har antaget forskellige nye former og har frembragt besynderlige resultater. De fleste af landene i Asien, Afrika og Latinamerika ønsker at være fri for at leve under pres af den kolde krig. Det forekom derfor den ceylonesiske repræsentant, at det ville være af vital betydning at skabe en ideologisk våbenstilstand omfattende Asien, Afrika og Latinamerika. Det grundlæggende princip for stormagternes forbindelse med disse lande måtte være ikke-intervention og ikke-indblanding i indre anliggender. F. eks. burde militær bistand til lande, som behøvede den af indre sikkerhedsgrunde, kun ydes gennem FN. Nogle af talerne i forsamlingen, sagde han videre, har den temmelig urealistiske opfattelse, at der ikke er nogen anden mulig holdning end den, de selv har.

Den opfattelse, at de uforpligtede lande, enten af frygt eller af høflighed eller ud fra en hvilken som helst anden vurdering, havde afstået fra at kommentere Sovjetunionens genoptagelse af kernevåbenforsøg, var, sagde han, simpelt hen uretfærdig. De uforpligtede lande havde hver for sig udtalt deres synspunkt klart og stærkt, og den ceylonesiske premierminister havde i Beograd beklaget, at forsøgene var genoptaget af Sovjetunionen, ligesom Ceylon beklagede, at begge sider var gået til at genoptage forsøgene; dette var et tilbageskridt.

Han sagde videre, at han ikke havde tilstrækkelig viden om, hvad der udkrævedes til forberedelse af forsøgssprængninger, til at han kunne have nogen mening derom. Men antog man, at det tog mange måneder at forberede dem, fulgte det så ikke deraf, at når USA genoptog sprængningerne som svar på Sovjetunionens handling, havde det også forberedt forsøgene i mange måneder? Der kan kun være én forklaring, der er den rigtige. Med andre ord, var det *fair* at argumentere på basis af, at modparten er i ond tro, og fremstille sagen således, for vi beklager, at begge de store lande, det drejer sig om, har genoptaget forsøgssprængningerne?

Der var, fortsatte den ceylonesiske repræsentant, meget rigtigt i den af den britiske udenrigsminister brugte illustration af nedrustningsspørgsmålet, hvor han sagde, at det var ikke nok blot ved inspektion at overbevise sig om, at f. eks. 500 flyve-

maskiner blev ødelagt på et bål, når man ikke vidste, hvad der kom ud af samlebåndene på fabrikkerne i de store lande, som måske eller måske ikke forberedte sig til krig.

Man kunne godtage dette eksempel, men man måtte også indrømme, at der var et modsat synspunkt. Og det modsatte synspunkt var, at meget afhænger af det antal flyvemaskiner, som skal ødelægges, og det antal våben, som skal kastes på bålet. Hvad ville stillingen f. eks. være, hvis antallet blev forøget fra 500 til f. eks. 10.000? Ville dette ikke i betydelig grad berøre argumentationen? Og sæt man ikke tog de relative tal. Lad os argumentere endnu et skridt videre og antage, at en krig bryder ud. Ville ødelæggelsen af selv de 500 flyvemaskiner så ikke betegne et skridt i den rigtige retning? Dette er, sagde han, et spørgsmål, som man ikke kan betragte isoleret. Jeg er enig i, fortsatte han, at nedrustning uden kontrol af de enkelte trin er en håbløs idé og ikke kan accepteres blot ved principerklæringer, men synspunktet er, at en kontrolplan ikke må blive et spionagesystem, og så længe der er styrke i dette argument, kan intet af landene, som er engageret i denne konflikt, være selvretfærdigt og afslå at se kendsgerningerne i øjnene; men et kompromis må findes, hvis verden skal gå frem mod fred og fremgang.

I imødegåelse af den britiske udenrigsministers bemærkninger sagde den ceylonesiske repræsentant blandt andet videre, at Ceylon foretrak at bevæge sig henimod socialismen i overensstemmelse med den form, som denne havde taget på hjemlig grund. Ceylon anlagde ikke Sovjetunionens synspunkter, og der var ikke tale om to adfærdsmønstre. Ceylon, sagde han, accepterer ikke kommunismens filosofi.

Den æthiopiske repræsentant (Yifru) sagde blandt andet, at man ikke havde beskæftiget sig så effektivt, som det kunne have været gjort, med spørgsmålet om udbredelsen af den kolde krig til nye områder. Denne udvikling var en særlig fare for afrikanere og asiater og måtte imødegås. En måde at gøre dette på, sagde han, var at skabe en institutionel ramme, hvorved begrænsede problemer kunne behandles af de direkte berørte. Han opfordrede de afrikanske stater til under benyttelse af pagtens